

Дър. вѣстникъ

Велика всѣка седмица
приложеномъ четири
дата въ годинатаГодишната цѣна на
Държавен вѣстникъ,
заедно съ
приложениято
въ България 10 лева, а
въ странство 13 лева.

Единъ брой 15 ст.

ЦЪРКОВЕНЪ ВѢСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

Единъ брой 5 стотинки

Донасителъ е годи-
шенъ и.
всѣкога прѣплатенъВсичко, относеще се до
вѣстника се напраща
до администрацията на
«Църковенъ вѣстникъ»
въ гр. София.За обявления се плаща
за първи път по 20 ст.
на редъ съ гармондъ,
за всѣко повторение по
15 ст.Неплатени писма не се
приматъ. — Рукописи
за седмичното издание
не се повърщатъ

Рождественски привѣтъ.

Нѣма по-благодатенъ, по-възторженъ и по-сърдеченъ привѣтъ отъ тоя, съ който ангелскитѣ войнства прѣди двадесетъ вѣка отъ небето надъ Витлеемъ привѣтствуваха човѣчеството. Тоя привѣтъ и досега гърми въ вселената и досега възтрептява сърдцата на христианитѣ. И има защо. Той е привѣтъ на радостта, на свободата, на славата, на спасението. Отъ ангелитѣ го посели човѣцитѣ, които чакали свѣтлина и спасение. Той се прѣдава прѣзъ вѣкове отъ сърдца въ сърдца на милиони христиани, които съ възторгъ и признателностъ го повтарятъ, както го повтаря днесъ и православния български народъ:

„Слава въ вышнихъ Богу и на земли миръ, въ челоуцѣхъ благоволеніе!“

Тоя привѣтъ е най-подходния и въ днешнитѣ рождественски дни, които посрѣщаме и въ които виждаме зарята на новъ животъ за балканскитѣ народи. Честити свидѣтели, като витлеемскитѣ пастири, на тържеството на правдата, на свѣтлината и на свободата, българскиятъ народъ и неговото побѣдоносно войнство, което посрѣща Рождество Христово съ оржие въ ръка на бойното поле и подъ стѣнитѣ на Цариградъ, може да възкликнатъ, като небеснитѣ ангелски войнства прѣди 20 вѣка надъ Витлеемъ:

Слава на Бога, който въ милостта си дари побѣда и радостъ на съюзнитѣ свои православни народи на Балканитѣ!

Хвала на балканскитѣ православни християнски народи, които, по примѣра на Божествения витлеемски Маденецъ, Спасителя на човѣчеството, се саможертвуваха за ближнитѣ си — за правата, свободата и спасението на всички поробени на Балканитѣ!

Хвала тѣмъ, че счупиха веригитѣ на послѣднитѣ роби въ Европа, прѣкратиха страданията и обърсахъ сълзитѣ на милиони човѣшки сжщества!

Хвала тѣмъ, че прѣснаха мрака и озариха Балканитѣ съ свѣтлина, правда и любовь!

Миръ, радостъ и благоденствие на балканскитѣ народи!

Миръ и радостъ на Балканитѣ, миръ и на Европа!

Този привѣтъ, изразъ на сѣйна истина за велико събитие на Балканитѣ, се кажа отъ сърдцето на милиони българи.

Той е кликъ на християнска любовь и на християнско самоотвержение, каквото свѣтътъ бѣ честитъ да види на Балканитѣ и да запише въ своитѣ анали.

Той е кликъ на правдата, свободата и самоотвержението.

Нека този побѣденъ кликъ ехти заедно съ витлеемския отъ вѣкъ въ вѣкъ!

Тс.

Миръ и благоволение

Празникътъ на свѣтлото Христово рождение е празникъ на всесвѣтовния миръ. Земното идване на Спасителя е прѣбожественъ даръ на помирение между цѣлото човѣчество и Бога, между всѣки отдѣленъ човѣкъ и Всевишния. То е залогътъ и твърдата, единствена основа на примирение и миръ у човѣчеството,

у народитѣ, у всѣки човѣкъ. И страдащото, блуждащо човѣчество, и отдѣлнитѣ народи, и всѣки човѣкъ — дирятъ, жадятъ прѣди всичко миръ, миръ съ Бога и вѣчната правда, миръ, въ който всички и всѣки да може да заживѣе новъ животъ, животъ на правда, на истина, на любовь. Този миръ е донесалъ и донася нашиятъ Спасителъ. Съ него иде и благоволеніето, — благоволеніето на бащинско слизание на Всевишния къмъ човѣка и на синовното възлизание на послѣдния къмъ Бога; благоволение — на всѣки помирненъ, просвѣтенъ, проникнатъ съ божествената сила и благодатъ човѣкъ къмъ човѣка, на народъ къмъ народъ, благоволение въ цѣлото човѣчество.

И нѣма по-възвишена, по-божествена пѣсенъ, съ която да се възпѣва великото всемирно събитие на Христовото раждане отъ пѣсенята на ангелитѣ въ коледната нощъ:

„На земята миръ и въ човѣцитѣ благоволение!“

И както, като всѣко подигане, тѣй и духовното подигане е постепенно, съ етапи на развитие, така и въдворението на миръ и на благоволение, като духовно полигане, се ражда и напълня постепенно, съ всичкитѣ жизнени стѣпала на развитие.

Мирътъ и благоволеніето, което донесе и донася Христосъ, сж сили, които се постигатъ и засилватъ всѣкога, у всѣкого, на всѣко врѣме, постепенно, съ духовни, постоянни усилия.

Всѣка минута и народитѣ и отдѣлнитѣ човѣци търсятъ, намиратъ у Христа миръ и благоволение, и съ усилия и неустанность ги затвърдяватъ, задълбочаватъ и разширяватъ въ себе си.

И на тия минути ние всички, всички почти народи на земята,

всички почти живущи на нея прѣживѣватъ единъ особенъ моментъ на жадуване за миръ на земята и благоволение между човѣцитѣ. Нарушението на божествената правда докара за възстановяването и въдворението ѝ православнитѣ балкански народи до война. Тя се води съ ожесточеностъ и упоритостъ. Тя потопи хиляди християнски и нехристиянски сѣмейства въ скърби, въ тревоги, въ плачове, въ чернило. Тя заоблачи хоризонта на всички християнски народи. Събитията се развива тѣй бързо, тѣй трѣскавично, тѣй тревожно, че цѣла християнска Европа стоеше прѣдъ страшилището на размирието и войната. И сега още, тѣкмо прѣдъ свѣтлото всемирно събитие за въдворение миръ на земята и благоволение между човѣцитѣ, и сега призракъ на войната зловѣщо виси и надъ балканското православно население, и надъ цѣла християнска Европа. И сега още, подиръ като се сложиха толкова свещени жертви, подиръ като се разплакаха и разкъсаха сърдцата на толкова майки, бащи, жени и дѣца, подиръ като и въ християнска Европа духоветѣ се измъчиха и изнуриха, притиснати отъ чернитѣ облаци на ужаситѣ на войната, — и сега още ние всички, цѣла християнска Европа, цѣлиятъ православенъ миръ живѣемъ съ стиснати сърдца, съ тревожно напряжение: ще посрѣщнемъ ли великия празникъ на миръ и благоволение съ грозния грохотъ на топоветѣ и ужаса на ожесточението...

Нещастията, които прѣживѣваме, ужаситѣ, които изпитваме сж за всички ни и прѣди всичко за християнска Европа една Божия равносѣтка за грѣховетѣ, които се вършиха отъ десетилѣтия съ божествената правда и истина. Християнска Европа най-често ги поѣнебрегваше. На истокъ се оставяше да владѣе не правда, не справедливостъ, не истина и състрадание, а или безправие и жестокостъ или поклонство прѣдъ Мамона. Минаха се сждобносни седмици, въ които малкитѣ и млади християнски народи на Балкана прѣнесоха скжпи жертви, за да се въдвори именно тази тѣпкана правда и истина, за да се стжпчи безправието и жестокостъта. Тѣхното дѣло се призна отъ християнска Европа за право, за свещенно, за велико. Тѣхнитѣ кървави жертви извикаха удивление, прѣдъ тѣхната свещенна паметъ се прѣклониха всички.

И сега православниятъ християнски изтокъ съ свито сърдце и устременъ погледъ иска миръ, търси християнско благоволение прѣдъ великия, общия християнски празникъ на миръ и благоволение. Християнска Европа ще прѣгърне ли въ тоя тревоженъ моментъ дѣлото на правдата и истината, ще повтори ли на православния истокъ прѣдъ православнитѣ рождественски дни ангелската пѣсенъ на миръ и благоволение?

Нашето дѣло е свещенно и велико. То е Божие дѣло. На Бога е нашата надежда, нашето крѣпко упование и сега. Ей, Господи всеправедни и всемилостиви, ако е волята Ти, прати ни въ тия сждобносни дни и въ деня на свѣтлото Си рождение заедно съ правдата и милостъта Си и миръ и благоволение!

Свещ. Д-ръ С. Цанковъ.

Рождество Христово

И тая година бѣхме честити да дочакаме празника Рождество Христово. Тоя свещенъ и бѣлѣжитъ день припомнува на цѣлия православенъ свѣтъ за онова велико свето историческо събитие, когато Божията правда слѣзе на земята, за да възроди човѣчеството къмъ новъ животъ. Сияйна радостъ владѣе сърдцата ни днесъ и въ душата на всѣки православенъ българинъ се таятъ особени свещени чувства, още повече, че тая година Рождество Христово се празнува въ нашето отечество при съвсѣмъ извънредни обстоятелства — въ страницитѣ на новата българска история вече се вписва една велика паметна дата, едно събитие, което олицетворява всичката духовна и политична мощъ на нашия народенъ духъ.

Както древното човѣчество съ нетърпѣние очакваше раждането на Господа Исуса Христа, за да извърши великото дѣло на спасението, да избави мира отъ робството на грѣха и смъртъта, сжщо тѣй и нашитѣ поробени братя задъ Рила и Родопитѣ очакваха съ трепетъ оня свещенъ моментъ, кога ще се тури край на тѣхния плачъ и въздишки отъ непоносимото робство и ще могатъ да се възродятъ за новъ свободенъ политически животъ.

Съ раждането на Спасителя изгрѣ надъ мира слънцето на правдата, за да изчезне вече мракътъ, да изчезне всичко, що може да помрачи човѣшкия

животъ. И наистина, неугасимото свѣтило, което изгрѣ отъ Сионскитѣ висоти, съ своята благодѣтелна свѣтлина, просвѣти и възроди мира. Цѣлото човѣшко битие се възроди вече съ висшия смисълъ и сърдцето радостно затупа за новъ животъ, за свобода и човѣшка справедливостъ.

И часть отъ нашата татковина пѣшкеше до сега подъ веригитѣ на турското робство. Тя бѣ жестоко ограбена, изранена и измъчена отъ насилията на свирѣпата турска властъ. Отчаянитѣ вопли на обезчестенитѣ дѣвици и български майки, на довицитѣ и сирацитѣ достигнаха до небесата. България не можеше вече да търпи това непоносимо тегло на поробенитѣ наши братя и се рѣши да измие ранитѣ имъ съ кръвта на българското войнство. И потече отъ нашата граница до чатаджанскитѣ полета драгоцѣнната и свещна кръвъ на нашитѣ храбри синове, които прославиха българското племе на вѣчни врѣмена. Тѣ пометоха съ единъ замахъ великата османска империя, прѣдъ пълчищата на която е треперѣла цѣла Европа. Величествениятъ побѣдоносенъ походъ на храбрата ни освободителна армия създава нова ера въ нашия държавенъ и политиченъ животъ, възкрѣсва вече старата наша държава съ всичката си сила и мощъ и прѣдъ насъ се разкрива широко поле за свѣтло бждеще.

И днесъ, когато празнуваме великото евангелско събитие — Рождество Христово, ние не можемъ да не мислимъ постоянно за храбрата наша армия, която е сърдцето на мила България. Нашитѣ войници сж принудени, прѣзъ тия свети дни въ суровата зима, тамъ на бойното поле, да изпълняватъ съ вѣрна прѣданостъ и самопожертвуване трудния и пѣленъ съ отговорности дѣлгъ къмъ отечеството. И всички, които сме въ кжци прѣзъ тия най-родостни дни прѣзъ годината, ние мислимъ всѣка минута за българскитѣ синове, които сж сега далечъ отъ своитѣ бащини огнища. Всички ние сме съ своята душа при тѣхъ. Хвала на българското войнство, миръ и поклонъ на праха на падналитѣ герои! Честъ и слава на България! Честито Рождество Христово!

Иером. Антимъ Шивачевъ

Ще си дойде за Коледа.

(Разказъ).

„Лошо врѣме настана... Пуститурци...!“ Работѣше изъ кжци не-

вѣста Радевица и въздишаше. Край нея шушнѣха нѣщо дванадесетгодишното ѝ момиченце Мара и десетгодишният ѝ синъ Митко. Слѣдъ тѣхъ Радевица имаше още два други дѣца, но рано се поминаха.

Мобилизацията стана на 17 септ.; на 27 септ. нейния съпругъ Раде замина съ полка си; на 4 окт. се обади отъ Ямболската граница и оттогава повече отъ два мѣсеца никаква вѣсть . . . Тѣхниятъ съсѣдъ Колю, който е въ сѣщия полкъ, въ сѣщата рота и даже въ сѣщия взводъ постоянно се обажда, а отъ Раде нищо. Па защо и Колю нищо не споменува въ писмата си за Раде? Да не сж се скарали нѣщо по пътъ — човѣщина — всѣкой грѣши! Но тѣ отъ редъ години заедно работятъ у търговеца и се обичатъ — нѣма дождѣ. Не е възможно да сж се скарали: въ всѣко писмо Колю праща инакъ поздравъ. Друго трѣба да има.

. . . Тия мисли минаваха прѣзъ ума на Радевица. Дълбока въздишка тя изкърти отъ гърдитѣ си съ не-обикновена сила. Сѣкашъ, искаше съ тая въздишка заедно да изкърти отъ сърдцето си и ядовитата скѣрбъ, що бѣше се загнѣздила като осойница.

Наистина Радевица не бѣше останала безъ срѣдства като други жени, що си изпратиха мъжетѣ. Съ голѣма пестеливостъ Раде си бѣше направилъ и кѣшничка — макаръ на край града — кой ти гледа това, нали е своя! До мобилизацията той си бѣшо приготвилъ и зимникъ, та дѣцата му нѣмаше да гладуватъ, додѣто се върне, но това никакъ не намаляваше скѣрбѣта на Радевица: ето повече отъ два мѣсеца чакаше писмо отъ своя мъжъ и все не идѣше. А той ѝ бѣше и другаръ, и баща, и майка. Съ него единичкѣ тя можеше да дѣли скѣрби и радости.

Непрогледна декемврийска късна вечеръ. Дѣцата си отдавна легнаха, а тя не може да си легне, сънъ ѝ не идва. Нейната скѣрбъ я е обвила като нѣкоя черна мръсна паяжина, а отвѣтрѣ я разпѣва, разпѣва — ще я прѣсне. Мжтниятъ ѝ погледъ се луга насамъ — натамъ изъ стаята, но нищо не вижда. Ридание дражни гърлото ѝ, а тя все не иска да му даде воля, но не може вече . . .

Радевица духна ламбата и горчиво заплака, дано ѝ полекне. Но тихиятъ плачъ никакъ не намаляваше мжката ѝ, не можеха сълзи кротки да угасятъ буйния пожаръ. Ней ѝ се искаше да зариде съ гласъ, колкото ѝ сили даватъ, да зареве, за да разтърси цѣлъ градъ, цѣлъ свѣтъ; да зариде, за да заглуши бѣйнитѣ гърмотевизи. онаия гърмотевизи, подъ

които падатъ хиляди, далече отъ привѣтно домашно огнище, падатъ окървавени, съ раздрани меса, разбити глави, разтрошени членове, падатъ тамъ въ калища, въ мочури като кучета, газени и неоплакани отъ никого.

И свлѣче се тя срѣдъ стаята, седна неподвижна и нѣма съ широкоотворени очи въ непрозорния мракъ. Въ това състояние тя не бѣше ни будна, ни заспала, ни жива, ни умрѣла. Въ това състояние тя бѣше сѣкашъ прѣстанала да сѣществува за смѣтка на великата си печаль. И тая печаль като нѣкое второ „азъ“ растѣше и се усилваше, растѣше и я смаляваше, унищожаваше . . .

Рано сутринята товарни коли раздрусаха улицата край прозорцитѣ, стреснахъ Радевица и я извадиха отъ това положение. Прѣзъ прозорцитѣ слѣхчеви лжчи я помилваха и нова надежда ја освѣжи. Тя стана, усмихна се, може би на себе си, и зе отново да кжшува. Събудиха се и дѣцата, разприпкака се и зачуруликаха.

Тя рѣши слѣдъ обѣдъ да отиде на гарата да почака: всѣки день ранени пристигатъ, па и здрави въ отпускъ. Ще иде да почака, та дано и нейниятъ Раде си дойде, дано го пуснатъ въ отпускъ. И зе да я блазни мечта здравъ ще го дочака. Но дѣ тоя късметъ при нея да дойде. Тя ще бѣде благодарна и раненъ да си дойде — безъ рѣжа, безъ кракъ — само да си дойде. И зе да пжди мисълта, че Раде здравъ ще си дойде. Тая мисълъ ѝ се виждаше голѣма претенция. Само нека си дойде, та и боленъ, сакатъ . . .

Колю бѣше раненъ въ дѣсния кракъ, но криеше отъ домашейтѣ си. Раната бѣше много сериозна, та трѣбаше да лежи въ Пловдивъ повече отъ мѣсець. Сега когато пооздравѣ, пушнаха го въ отпускъ и той си идваше съ трена за София. Неговата радостъ, че ще види домашнитѣ си слѣдъ толкова прѣмежди се помрачаваше отъ мисълта, какъ ще обади на Радевица, че мъжъ ѝ падна убитъ още въ първитѣ дни между Лозенградъ и Одринъ. Падна убитъ прѣдъ самитѣ му очи. Колю го видѣ . . . Тѣ заедно тичаха напрѣдъ и викаха ура срѣщу турцитѣ, когато ненадѣйно шрапнель разби Радевата глава, той падна и кървавъ мозъкъ луйна. Падна и не шавна тамо въ калната орана нива, прѣзъ която тичаха. Колю се спрѣ за мигъ, тжжно го изгледа и му каза братски прости, па го замина заедно съ другитѣ. Колю уцѣлѣ въ това сражение, прѣкара и други, та чакъ при Люле-Бургазъ го раниха.

Какъ сега ще обади на горкато булка, че тя е вече вдовица, че Раде не е вече между живитѣ! Грозната картина. Радевата глава съ кървавия мозъкъ отъ донъ на донъ повече жива ставаше въ очитѣ му и сега дори той разбра всичкия ужасъ, който бѣше постигналъ Раде и сѣмейството му. Сѣкашъ, Колю сега отрѣзнѣваше отъ едно страшно пиянство.

Не! Той не може да обади на Радевица; той нѣма тая сила и не ще може да издържи сцената.

Тренѣтъ спрѣ на Софийскпта гара. Хиляда посрѣщачи. Колю излѣзе да си отива къмъ дома, но едва измина нѣколко крачки, усѣти, че нѣкой го похвана за пагона на шинелата му. Обръща се — Радевица засмѣна, като че вижда собствения си съпругъ.

— „Кждѣ е Раде? Здравъ ли е?“ Едно слѣдъ друго зададе тя въпроситѣ. Додѣ да промълви Колю, да скрои, какъ да ѝ отговори, Радевица широко и лакомо блещѣше очи. Стори ѝ се, че Колю прѣкалено бави отговора.

„Да, Раде е добръ. Додѣ ме раниха, бѣхме заедно, слѣдъ това той съ другитѣ отмина натамъкъ“. Тоя отговоръ наполовина утѣши Радевица, но той не я избави отъ неизвѣстността.

— „Ами сега не знаешъ ли кждѣ е?“

— „Зная, зная! Тѣ сж много далече, далече; тѣ далече отминаха“.

— „Защо ли цѣкъ Раде никакъ не ми пише? Ето повече отъ два мѣсеца ни думица не ми е писалъ“.

— „Не му се сърди, невѣсто. Тѣ сж толкова далече, па и никаква сгода нѣма за пишене на бойното поле. Досега не само Раде, но и другитѣ, които сж съ него не се обаждатъ. Оттамъ мжчно идва писмо. Тѣ сж много, много далече“.

И гузно, гузно поглеждаше Колю.

Два едри горещи сълзи, явно безъ позволение, се трѣкулиха по нейнитѣ блѣди бузи. Потеглиха двамата заедно, за да се изпълни една кжца, а другата да остане пакъ да си зѣе празна . . .

Когато си влизаха въ портитѣ, Радевица пакъ запита: — „ето до Коледа оставатъ още петъ-шестъ дни: нѣма ли да си дойдатъ“.

— „Аааа! ще си дойдатъ, Раде ще си дойде за Коледа, вѣрвамъ, ще си дойде за Коледа“. Каза и бързо си обърна лицето, за да не види Радевица сълзитѣ на очитѣ му.

Радевица си влѣзе въ кжци съ фалшива радостъ на лице, защото и тя самата не я вѣрваше. Като зърна дѣцата си, радостѣта ѝ стана по-искрена: тя сама себе си зе да се

убъждава, че Раде ще си дойде за Коледа, защо да си не дойде? Какъ други войници си идатъ? Какъ Колювица си посрѣщна мѣжа? — Дѣца, дѣца, баща ви ще си дойде за Коледа, ще си дойде за Коледа!“

Дѣцата затичаха при нея и я пригърнаха.

— „Колко е лошъ тате“, каза съ притворена намусеностъ Мара, — „другитѣ бащи пишатъ, а той не пише“.

— „Мълчи, ма! Той се бие съ турцитѣ — нѣма време тебе да ти пише. Той ще ми донесе за Коледа подаръкъ турска пушка“.

— „Потърпете, дѣца, баща ви ще си дойде за Коледа, ще си дойде“, каза майката почти доволна отъ тая мисль, почти доволна и почти повѣрвала. — „Ехъ, какъ хубаво ще го посрѣщнемъ! Ще заколемъ гжската, ще мѣсимъ баница, ще напълнимъ бѣклицата вино! Колко ще се зарадва и той! Еднѣжъ да дойде...“

Но Коледа ще дойде, па и втора ще дойде, па и трета... Само Раде нѣма да си дойде... .

Василь Узунувъ.

Коледното дърво.

(Разказъ).

Декемврий бѣ въ края си. Наближаваше Коледа. Бѣше вечеръ. Лучитѣ на луната сребрѣха тихата и мълчелива гора.

Какви сж тия бѣли дѣца, които тихичко се свѣткатъ между дърветата? Това сж ангелчета, слѣзали отъ небето. Тѣ дирятъ дърво, което да укичатъ срѣщо Коледа съ свѣщи. съ позлатени орѣхи, съ ябълки и съ бомбони; дърво, подъ което въ пещера дѣтето Исусъ, обиколено отъ овчари, ще говори за радостъ, за любовъ и за надежда на дѣца и на родители, събрани да празнуватъ неговото слизание на земята.

Ангелчетата се доближаватъ първо до единъ джбъ, който се издига високо въ въздуха. Когато почнаха да го дигатъ, архангелътъ имъ извика: „Не, не това: този джбъ е много старъ. За дѣцата трѣбва младостъ; джбовото дърво е много кораво. Па има и това: отъ него правятъ ковчези за смъртници и надгробни кръстове. А Коледа е празникъ ни живота и не трѣбва на такъвъ день да се напомня за смъртта“.

Ангелчетата съгледаха величественъ букъ. Неговото стрѣйно стѣбло и неговитѣ чести клоне имъ се поправиха и го избраха, но архан-

гелътъ имъ каза: „Не, не това: буковото дърво е издѣдено отъ червеи; то прилича на сѣкровище, което разбойници укриватъ и което червеи и рѣжда разѣждатъ. Па и букътъ е мъртъвъ цѣла зима“.

Ангелчетата доближаватъ до една брѣза да я взематъ, понеже нейното бѣло и гладко стѣбло и нейнитѣ гъвки клоне имъ се поздравиха. Но гласътъ на архангелътъ ги спрѣ отново: „Не, не това: тази брѣза напомня прѣчкитѣ, които приготвятъ отъ нейнитѣ клоне, а Коледа трѣбва да говори на дѣцата само за любовъ и за състрадание, но не за наказанія и за страдания“.

Ангелчетата продължиха да дирятъ и дойдоха до една върба, която имъ се стори ни стара, ни мъртва, ни твърда, като другитѣ дървета въ гората. Тя бѣ разклонила мило възчервенитѣ си клоне надъ главитѣ имъ. Когато да я взематъ, архангелътъ имъ извика: „Не, не това: тя напомня плачущата, вавилонската върба, по клонетѣ на която израилскитѣ дѣца плачещи окачили своитѣ арфи“.

Ангелчетата отидоха още по далеч... .

Тѣ се доближиха до една лѣска, която бѣ показала вече добръ запазенитѣ си пѣлчици, прѣдвѣстници на пролѣтъта. Помислиха си, че сж намѣрили вече желаното дърво. Не напомня ли то надеждата? Но архангелътъ каза: „Не, не е това: както брѣзата напомня прѣчката, така лѣската наумѣва тоягата, съ която изправятъ немирнитѣ дѣца. А Коледа е празникъ на радостта. Нищо не трѣбва да го помрачава!“ Найсетне стигнаха до една ела. Никой архангелъ не се обади. Тя се понарава на всички. Едно ангелче казва: „Гледайте: тя е зелена и зимъ, тя ще остане такава и когато мине Коледа“. Второ заговори за нейнитѣ клончета, които се кръстосватъ и които напомнятъ кръста на Господа. Трето забѣлѣжи, че тѣзи клончета се издигатъ, като пирамида, все високо и високо, подобно коледната радостъ, която издига сърдцата високо. Четвърто ангелче заговори за нейното балсеменно благоухание, тѣй благоговорно, за нейната мѣзга, тѣй полезна, за цѣровититѣ ѝ пѣпки и игли, за нейното бѣло и меко дърво, но тѣй здраво и тѣй полезно, което служи за купъ издѣлия и за запалки на огъня. Ангелчетата избраха елата за коледно дърво. И когато дѣцата, събрани около нея, почватъ да пѣятъ милитѣ си пѣснички, тѣ не забравятъ, че ангелчетата ги гледатъ мило и смѣсватъ пѣснитѣ си съ тѣхнитѣ.

Прѣв. отъ френски Д.

Вѣсти по положението.

Прѣговоритѣ въ Лондонъ. На 21 декемврий заседанието въ Лондонъ на конференцията за мира внесе безпокойство въ свѣта. Делегатитѣ на балканскитѣ съюзни държави поискали отъ турекитѣ си колеги рѣшителенъ отговоръ. Агенцията Райтеръ отъ Лондонъ прѣдава слѣдното по тази рѣшителна акция на балканскитѣ държави:

Въ днешното засѣдание на конференцията за мира прѣдставителитѣ на балканскитѣ държави прѣдъявили на турскитѣ пълномощници ультиматумъ относно Критъ, Бѣломорскитѣ острови и Одринъ, като заявили, че, ако до въ понедѣлникъ четири часа слѣдъ обѣдъ не имъ бжде прѣдставена отъ турска страна задоволителна декларация по тѣзи три точки, прѣговоритѣ ще бждатъ прѣкжснати. — „Защо не утрѣ?“ — запитали турцитѣ. „Твърдѣ добрѣ!“ — отвърнали съюзнишкитѣ делегати. Това поведение на турцитѣ се смѣта за злокобно.

Досѣжно Критъ, турскитѣ делегати прѣдложили, Портата да се откаже отъ всичкитѣ си права въ полза на великитѣ сили, които да опрѣдѣлятъ бждащето управление на острова, но туй свое прѣдложение портенскитѣ делегати турятъ въ зависимость отъ условие за неотстъпване нито на единъ отъ другитѣ Бѣломорски острови.

Слѣдъ едно съвѣщание помежду си, съюзнишкитѣ делегати врѣчили на турцитѣ слѣдния писменъ отговоръ:

„Съюзницитѣ виждатъ съ съжаление, че отоманскитѣ пълномощници не държатъ никаква смѣтка за резултатитѣ отъ войната и че, слѣдователно, съюзницитѣ биха били въ правото си да скжсатъ прѣговоритѣ. За да дадатъ, обаче, ново доказателство за своя духъ на примирителностъ, тѣ поканватъ отоманскитѣ прѣдставители да имъ прѣдставятъ на едно заседание въ понедѣлникъ 24 того 4 часа слѣдъ обѣдъ, прѣдпрѣдложение което да съдржа: 1) изоставяне отъ Високата Порта правата и за островъ Критъ; 2) отстъпване на Бѣломорскитѣ острови; 3) указание на една граница за Одринския вилаетъ, при която града Одринъ да остава на съюзницитѣ. Въ противенъ случай прѣговоритѣ ще се смѣтатъ за прѣкжснати“.

На това турскитѣ делегати дали съобщения вече отговоръ.

Балканската конференция за мира отложи засѣданията си до утрѣ сжбота 4 часа слѣдъ обѣдъ.

Печатница „День“ — София.